

Григорій Ліщенко

ЗОЛОТІНЬ

Григорій Ліщенко

ЗОЛОТОТІНІ

Кіровоград
Центрально-Українське видавництво
2015

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

Л 67

Л 67   **Ліщенко Г.**
Золототіні. – Кіровоград: Центрально-
Українське видавництво, 2015. – 72 ст.
ISBN 978-966-130-078-0

Людина, природа і суспільство, любов до рідного краю, філософські роздуми про життя і людські взаємини – теми, які й далі розвиває автор у своїй новій книжці.

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

ISBN 978-966-130-078-0

© Ліщенко Г.В., 2015
© Центр.-Укр. Вид-во, 2015

* * *

Ах, як багато золотіні
Вітри у двір мій принесли.
Сюди вночі приходять тіні,
Це перші осені посли.

Під вікнами старої хати
Товчуться начебто насміх,
До ранку заважають спати,
Ніколи не вгамуєш їх.

Нехай вони не найщиріші,
Між ними є лукаві теж.
Але мені римують вірші,
Де друзів ще таких знайдеш ?

* * *

Болять мені страшні, криваві рани,
І цілий світ також болить в мені.
Степи і ті, насипані, кургани,
Що ледве мріють, ген у далині.

Летять віки, міняють зими літа,
Усе руйнує і будує час.
Хто за цей край зуміє відболіти,
Так щиро і так болісно, крім нас?

* * *

Мандрую в далечінь безкраю,
В роки спресовуючи дні.
Птахів у вирій проводжаю,
Щоб їх зустріти навесні.

Вночі рахую зір карати,
А вранці крапельки роси.
І, як засуджений на страту,
Вдивляюся в небесну синь.

* * *

Відлетіла осінь за птахами,
І, не відчуваючи провин,
Рвуть вітри над змерзлими дахами
Біле покривало хуртовин.

Впав на землю вечір пелехатий,
Об мороз поранивши крило.
Спить старезна груша коло хати,
Повні дупла снігу намело.

Стерла пам'ять рими всі і ноти,
Свічкою згоріли теплі дні.
Тільки і зосталось позолоти,
Що листок зів'ялий у вікні.

* * *

Вже зів'яли отави
І в копицях лани.
Серпню мій золотавий,
Листопаде сумний.

Зорі капали з неба,
Сонце рвало зеніт.
Шкодувати не треба
Марно втрачених літ.

Нас долали турботи
І забулось, коли,
Ген, за тим поворотом,
Ми щасливі були.

* * *

Ці вірші досить дивні та сумні.
Чому вони такі, – я сам не знаю.
В моїй душі, аж на самому дні,
Здається, почуттям немає краю.

Там тліє листя і печуть вітри,
І гояться, і кровоточать рани.
Й змивають бризки із моїх вітрил,
Всі мрії і надії в океани.

* * *

Мої роки розбіглись по степах,
Мов дикі коні. Де їх відшукати ?
Кружляє в вишині знайомий птах,
Здається, він усе повинен знати.

Спитаю – тільки пташка промовчить,
Покличу - та ніхто не озоветься.
Прислухаюся на єдину мить
Й почую, як підкови б'ють об серце.

* * *

Хатина старенька, віконця малі
Втопилися в далеч безкраю.
Птахи відлітають у сивій імлі,
Все далі від отчого краю.

Ночами б'ють морок холодний крильми,
Долаючи милі й хвилини.
У небо високе вдивляємось ми,
Вслухаємось в крик журавлиний.

Рве хмари на клапті вітрисько лихий,
І листя пожовкле в міжвітті.
Хатина і ми, і крилаті птахи –
Немає рідніших на світі.

* * *

"Братику мій, клене,
Гинуть теплі дні.
Чом ти не зелений? –
Розкажи мені".

"Що казати маю, –
Літечка нема,
Листя опадає,
Скоро вже зима.

Зрізане колосся,
Стерні до колін.
Тільки синя осінь,
Тільки жовтий тлін.

* * *

Вікно сльотаве задивилось в даль,
У димарі вітрисько завиває.
Тепер моїх років мені не жаль,
Хіба весни – її давно немає.

Пірнула в осінь за єдину мить,
І сліду не зосталося від літа.
Я знав, що швидко все перегорить,
Не думав, що так довго буде тліти.

* * *

Відридало небо журавлями
І відзолотів старезний ліс.
Понад спорожнілими полями
Вітер хмари вдалечінь поніс.

Скоро закружляють білі хуги
(В їхні гриви рими не вплетеш).
Ах, як шкода, що нема попруги,
Ні сідла, ані гнuzдечки теж.

* * *

Уже птахи вернулися давно
Із вирію, а я і не побачив.
Знов під моїм розхристаним вікном
Береза нині срібним соком плаче.

Весна, весна, та гірко на душі,
Ніяк від цього утекти не можна.
До ранку у сухому комиші
Кричала чапля сумно і тривожно.

Чи пригадала люті холоди,
Чи то наснились хуртовини білі,
Чи, може, на негоду, як завжди,
Боліли шрами на старому тілі.

* * *

Час губить дні в років потік
На трави, що в степах жовтіють.
І серпень зорі золоті
Знов трусить в зілля деревію.

Ще будуть осінь і дощі,
І горобина у намисті,
І осінь в жовтому плащі
Вслухатиметься в шепіт листя.

І стане холодно мені,
Зів'януть квіти коло хати.
І за птахами в вишині
Я полечу весну шукати.

* * *

Плати, народе, за усе плати,
За те, що гнув не раз в покорі спину,
За рабство, у якому нидів ти,
І за ярмо, що сам собі накинув.

Плати, бо в цьому є твоя вина,
Біль на шматки хай серце розриває.
Я знаю – зависока тут ціна,
Та виходу інакшого немає.

* * *

Ах, осене, як сумно навкруги,
Яка ти анемічна і недужа.
Якби скоріше випали сніги,
Якби скував мороз усі калюжі.

Усе якби, якби, якби, якби.
Здається, цілий світ – суцільна нежить.
Як не проси і що ти не роби, –
Від тебе тут нічого не залежить.

* * *

Догоряє листя жовте,
Вже і літечку кінець,
По стерні колючій жовтень
Йде до лісу навпростець.

Там дерева, майже голі,
Дзвінко струшують росу.
І тумани в чистім полі
Цілі ранки сіють сум.

На вервечку журавлину
Задивилася ріка,
За птахами я б полинув,
Жаль, земля не відпуска.

* * *

Вночі, коли усе навколо спить
І тіні попід вікнами блукають.
Я чую вічність, як вона дзвенить
У Всесвіті від краю і до краю.

В конвульсіях зриваються зірки
І падають, немов несамовиті.
Летять тисячоліття і віки,
Роки і дні, розсипані на миті.

Згоряють недосказані слова.
Думки ніяк не вирвуться з полону.
І знов іде по колу голова,
Я чую дзвін. Нічого, окрім дзвону.

* * *

Цій вічності вже міради літ,
Вона собою тисне мені скроні.
Космічний порошок на моїй долоні
Спресовується у безмежний світ.

О, скільки в ньому буде ще планет,
Пульсарів, чорних дір, галактик клоччя.
Розріже вмить холодну плазму ночі
Промінчик сонця гострий, мов стилет.

* * *

Я подумки завжди чекав листа.
Від кого? Нема значення, від кого.
З отих чекань лиш смуток виростав,
Немов під серце упирався рогом.

Не пишуть. Втрата не абияка,
Вже про листи і думати не хочу,
Але до скриньки тягнеться рука
І до щілини припадають очі.

* * *

Миколі Гривасові

Як ти там, далекий, щирий друже?
Чи живий, чи, може, і нема?
В цьому світі, до всього байдужім,
Часто душі сковує зима.

І моя не виняток, як бачиш.
Ні листа, ані дзвінка. Авжеж.
Душ тепер вже не переінакшиш –
Ні твоєї, ні моєї теж.

* * *

О, ці сніги – ні краю, ні кінця,
Холодна втома наливає ноги.
Я вкотре витираю піт з лиця.
Але іду – така моя дорога.

Нікого тут нема на сотні верст.
Хіба лише птахи тренують крила.
Неважко тій душі нести свій хрест,
Яка не обікрала і не вбила.

* * *

Сріблясті хмари, немов овечки,
Біжать по небу в блакитну даль.
А біля річки, тут недалечко,
Верба дуплява снує печаль.

Скриплять на вітрі гілки старечі,
Пожовкле листя несе вода.
Літа минули, але, до речі,
Душа у неї ще молода.

Малює спогад в її уяві
Весну далеку й палкі слова.
Про щось шепоче коханий явір,
І знов по колу йде голова.

* * *

Поселитися тут серед
                                жовтої сонної тиші,
Утекти від людей чи
                                від себе, чи то від зневір.
Хай змарніла душа вкотре
                                вірші сумливі напише,
Бо нікому вони не потрібні
                                сьогодні. Повір.

Як прилине весна і
                                прокинеться листя зелене,
Задзвенить джерело й
                                посміхнеться розкрилена вись,
Заберіть строфи ці, й
                                передайте на пам'ять від мене
Перелітнім птахам,
                                хай мене пригадають колись.

* * *

В моїм саду все листя облетіло,
Про літечко і спогаду нема.
Від холоду своє ховаю тіло,
Бо на порозі вже стоїть зима.

Чекаю друга. Дивно так – чекати
І знати – він ніколи не прийде.
Блукають мокрі тіні коло хати,
Натужно вітер в димарі гуде.

Тож запрошу до себе в гості вітра,
Він цілий день тулився до вікна.
Край неба висне місяця макітра,
У ній на двох нам вистачить вина.

* * *

Негода врешті вгомонилася,
Втекла, либонь, на манівці.
Й душі, що ждати притомилася,
Торкнулись теплі промінці.

Такі глибокі неба просині,
Хоч до весни пиши листи.
Та пролісків посеред осені
Ніде й ніколи не знайти.

* * *

Земля колує. То злітає ввись,
То падає в безодню до обмілин.
Ті люди, що жили до нас колись,
Жорстокий світ змінити не зуміли.

Напевно, не здолаєм його й ми.
Отак було і так довіку буде,
Допоки сновигають між людьми
Апостолами каїни і юди.

* * *

Нікчемні ролі і актори
Бездарні теж.
Ніколи в слави ореолі
Їх не знайдеш.

І не захопиш навіть грою –
Духовна лінь.
Немов горобчики весною –
Цвірінь, цвірінь.

А ще, скажу я вам до речі,
Що вже давно,
Для них мистецтво – порожнеча,
Суцільне дно.

* * *

Сумно тут і непривітно,
Сірий день – немов заляк.
Мокрий вітер б'ється в вікна,
Не вгамується ніяк.

В переораному полі
Не проїхати ніде.
Край дороги, на тополі,
Сонний ворон сум пряде.

Клена жовта сорочина
Дотліває вдалині.
Певно, є на те причина
Сумувати і мені.

* * *

Летіть, летіть, птахи мої малі,
До вирію, понад ліси і луки.
Уже підготувався до розлуки
Короткий день, що губиться в імлі.

Про літечко і спогаду нема,
За вікнами блукають темні ночі.
Останнім часом бачу сни пророчі.
Сьогодні знов наснилася зима.

* * *

Пейзажі сонні ранньої весни,
Від криги позвільнялися вже ріки.
І капає живиця із сосни,
Гірка на смак, та для душі – мов ліки.

Біжать струмочки талої води,
Небесна голубінь не має краю.
Нескоро ще розквітнуть тут сади,
Але розквітнуть, я це добре знаю.

* * *

Пам'яті Лариси Камінської

Ах, суниці які смачні
Дарувало нам літо!
Та розвіялись твої дні
Чорним цвітом по світу.

Рідний хутір і ліс, і сад, —
Наче все те приснилось.
І вернутись туди, назад,
Нам уже не судилось.

Впало сонце на землю ниць.
Ніч важка, мов залізна.
Я б тобі назбирав суниць,
Тільки нині вже пізно.

* * *

Холодна височінь не знає меж.
Вона сплелася з вічністю в'єдино.
Звідкіль прийшла ти і куди ідеш, –
Ніколи не збагнуть тобі, людино.

Болить планета і тріщить по швах,
Рубцюються і кровоточать рани.
Усе, що нині бачиш, – завтра прах,
Лиш мудрості ніхто не дав догани.

І над усім панує сивий час,
Йому ніколи не ставай супроти.
Він пілігрим, і що йому до нас.
Ні радості не знає, ні скорботи.

* * *

День до руки щокою тулиться
(Так восени завжди було).
За вікнами сльотава вулиця
Бреде неквапно за село.

Низеньке небо зовсім вимокло,
Ковтнувши заодно імлу.
Ген, у степу, над самим вибалком
Тумани топчуть ковилу.

* * *

Давно посохла навкруги трава,
Ніч у кришталь заковує калюжі.
Ці хризантеми, ах які дива,
Здається, ніби кволі і недужі.

Обсипалася з кленів пізня мідь,
Безлистий сад сумує у тривозі.
Лише вони, ну що не говоріть,
Квітують на осінньому морозі.

* * *

Піду в ліси, бо родом я звідтіль,
Та й заживу самотньо біля річки.
По тернику поплівся онде хміль,
Сховав гніздо маленької синички.

До мене Ох прийде у гості сам,
Його я ані трішки не боюся.
Усе, що в мене є, йому віддам,
Як з давнім другом щиро поділюся.

Але коли постукає зима
У двері, що зробив я із соломи,
Скажу їй, що мене вже тут нема,
Давно утік від холоду додому.

* * *

Вечір хмури́ть брови,
Синь небесну ссе.
За селом корови
Пастушок пасе.

Вже пора додому
(Стежка ген біжить).
Сіно і солону
В ясла положить.

Цуценятко скаче,
Хоче допомогти.
Ах, літа дитячі,
Де вас віднайти?

* * *

Назбирати суниць у
старезному синьому лісі,
Де лиш сиві казки в темних
нетрях живуть залюбки.
Прилягти відпочить на
гірчаво-пахучій мелісі,
В летаргійному сні загубитись
на довгі роки.

І наснитись життя, де сплелися
і болі, і втрати,
І в кохання ковтку лиш
зневіри густа каламуть,
І забути усе, тільки спати
і спати, і спати,
Може, справді це сон,
але мозок не в силі збагнуть?

* * *

Бавились дерева позолотою,
Що подарувала осінь їм.
Пташина летіла зі скорботою,
Гнізда покидаючи свої.

І високо, у холоднім небі,
Де з вітрами грається блакить,
Все когось гукав самотній лебідь.
Хоч і знав – ніхто не прилетить.

* * *

Тремтить мій світ на кінчику пера
І рими, і метафори у ньому.
Вже у політ збиратися пора,
Філософи говорять: "Це додому".

Не хочеться. Та осінь на дворі,
І листопад постукався у двері.
Як холодно душі у цій порі,
Як замерзають строфи на папері!

* * *

Вечір по краплині
Цідить неба синь,
Вітер у долині
П'є кришталь роси.

Літо закотилось
У серпневу вись.
Чи мені приснилось,
Чи було колись,

Ніби, дні холодні
Снігом заміта,
Тож зимі сьогодні
Напишу листа.

* * *

Констатую факти,
І не перший раз.
Друже мій, ну як ти?
Нам зустрітись час.

Вип'єм, як бувало
(І завжди до дна).
Вже зосталось мало,
Нам на двох вина.

Йде у гості вечір
Просто навпрошки.
Ці літа на плечі –
Ах, які важкі!

* * *

Вже падають промені сонця останні
На місто, що сні у долонях трима.
Ховається вулиця в тінях каштанів,
Дрімає бруківка, прохожих нема.

Зненацька у кронах прокинувся вітер,
Напевно, ще зранку заснув у дуплі.
І перший листочок згорілого літа
Монетою мідною впав до землі.

* * *

Галині Ревіцкі

Ховається холод в деревах крислатих,
Навіяла снігу навколо зима.
І тулиться ніч до старенької хати,
Прийшла обігрітись – нікого нема.

Давно вже покинули люди хатину,
Пішли по світах – за верстою верста.
Зосталися нині удвох біля тину
Лиш сум і розлука, мов брат і сестра.

* * *

Мандрую вдаль – пошарпані вітрила,
Обмілини і рифи на путі.
Мене ще поки доля не зломилла,
Але борти і весла вже не ті.

Тече корма і прогниває днище,
І хлюпає давно на дні вода.
А вітер дме і так зухвало свище,
І бриз солоний очі виїда.

Здається, доля роздала всі карти
(Ховає чорні очі в комірець).
Я знаю, що життя чогось лиш варте
Тоді, коли збігає нанівець.

* * *

Жовтень брови хмуристь,
Вітер спати ліг.
Листя кучугури
Тліють край доріг.

П'ють тумани роси
В голубій імлі.
Ген, лелека босий
Бродить по ріллі.

Той, хто птаха знає,
Каже : "Він завжди
Восени шукає
Милої сліди ".

* * *

Чорних дір навпроти
Крутяться планети.
Гей, людино, хто ти?
Гей, людино, де ти?

Час не зна зупинки
(Аж пульсують скроні).
Я мала краплинка,
В долі на долоні.

* * *

Такий сумний і веселковий світ,
У ньому є потворне і прекрасне.
Ці вірші – то душі моєї плід,
Та шкода, що душа колись погасне.

Розвіються слова, неначе дим,
Впадуть жмутками на траву колючу.
Я ще під листям назбираю рим,
Але розлуки з ними неминучі.

* * *

Ах, земетіль, таке бувало
Нечасто й посеред зими.
Вже хуртовина поховала
Стежини, де ходили ми.

Час пролетить, немов лелека,
Обтрусять золото сади.
І голос рідний та далекий
Тебе покличе знов туди.

Пройдеш зболілими ногами
Багато днів, багато літ,
Щоб відшукати під снігами
Давним-давно забутий слід.

* * *

Максимові Громову

Пам'ять ніколи війни не забуде,
Вічно щемить і пече.
Знову зібрались криваві приبلуди
"В гості" з вогнем і мечем.

Бронежилети і каски, і "хакі",
Рани і біль під кінець.
Ах, як червоно цвіли у вас маки
Просто навпроти сердець.

Вистоїм, хлопчику, вигоїм рани,
Так вже бувало колись.
Глянь: в далині, де блакитні тумани,
Сонце здіймається ввись.

* * *

Забутих мрій казкові береги
У пам'яті стоять, мов насторожі.
Там вже давно лежать густі сніги,
Їх розтопить ніхто тепер не зможе.

В глибокий сон пірнеш, на саме дно,
Але сова розбудить тишу криком.
Прокинешся - нікого за вікном,
Лише реальність сіра і безлика.

* * *

Ні, не тобі в лавровому вінку
Судилось на небеснім троні сісти.
Хоч мав посаду неабияку,
Тебе боялись і царі, й артисти,

Мужі всесильні, вбивці і кати,
Політик, і шахрай, і держиморда.
Але таки не усвідомив ти –
Вінок терновий – вища нагорода.

* * *

Танцювала осінь
Посеред завій
На старім покосі
Білий танець свій.

Вчора в платті жовтім,
Щиро, як завжди,
Посміхалась жовтню,
В лузі, край води.

Вітер грав сопрано,
Хто б подумать міг,
Що впаде так рано
Серед ночі сніг!

* * *

Повернуся в краї, де, здається,
                        нема вже нічого,
Тільки пам'ять жива і
                        бринить на іржавій струні.
У високій траві дотлівають
                        квітки край дороги,
І ховають роки сивий
                        сум гіркоти в полині.

Відболіло усе, час лікує
                        і рани, і душі,
(То злетить в височінь,
                        то біжить, як весною вода).
Хай це буде колись, тільки
                        я повернутися мушу,
Як завжди з чужини
                        дика пташка до свого гнізда.

* * *

Відплакало небо холодним дощем,
Горять горобиніві грона.
І душу раптово охоплює щем —
Ні прихистку, ні оборони.

Вином лікуватись уміла вона,
Та тільки вже більше не хоче.
Вдивляється в сіру безодню вікна,
Ховає заплакані очі.

Сьогодні з душею нелегко мені
(Я ніч загортаю в фіранку).
Зоставлю для неї лиш вірші сумні
І лампу настільну до ранку.

* * *

Відлюдником, відлюдником в ліси
Втечу, аби зневіру вгамувати.
Увечері напитися роси
З гілок сосни зелених і лапатих.

А вранці взяти меду у джмеля,
Він буде знов кружляти біля мене.
Багато літ я йшов сюди здаля,
Аби упасти на мохи зелені.

Чи повернусь, того не знаю сам,
Хай буду жити бідно і убого.
Я вам цей світ ніколи не віддам,
Але й від вас теж не візьму нічого.

* * *

Перегірк горобинувий вечір,
Крутить вітер листочків рої.
Відлітають вервечки лелечі,
В незнайомі далекі краї.

Мерзнуть птиці, долаючи втому,
Їх за мить чужина проковтне.
Хай не всі повернуться додому,
Але вірять. І це головне.

* * *

Міліє світ і ріки, і ставки,
І джерело малесеньке в долині.
Здається, помілили вже й роки,
Вони летять занадто швидко нині.

Дрімає сад ранковий у росі,
Але передчуття стискають груди.
Якщо і душі поміліють всі,
То що, скажіть, тоді із нами буде?

* * *

Вись ультрамаринова
(А була блакить).
В забуття порину я
На єдину мить.

Спорожніла вулиця,
Тиша навкруги.
Цуценятком тулиться
Вечір до ноги.

Лампа ледве блимає
(Світить як-небудь).
Ах, здається, рима є,
Тільки б не забудь.

* * *

Тремтить Земля в агонії смертей
І кров, і піт – усе вона поглине,
Мов ланцюгом прикутий Прометей,
Все стерпить та ніколи не загине.

За ці гріхи ніхто не відповість,
Бо люди злі - немає в них любові,
Допоки бродять ненависть і злість,
Ховаючи за спини руки в крові.

* * *

Нарешті вгамувався вітер
(Всю ніч у димарі бубнів).
Від сліз дощу віконце витер
І ліг у вибалку на дні.

Здається, вибився із сили,
Заснув би, може, але ні,
Бо так печально голосили
Птахи у сірій вишині.

* * *

Старезний ліс купається в росі,
Йому ночами вже давно не спиться.
Він пам'ятає поіменно всіх,
Хто у дитинстві тут збирав суниці.

О, як же те усе було давно!
Забутий голос у минуле кличе,
Поринувши у спогади на дно,
Знов бачить їхні радісні обличчя.

Він хоче знати, де вони тепер, —
Згубилися, чи просто так здається.
Байдужий час замів сліди і стер,
Кричи, гукай, ніхто не озоветься.

* * *

Бабине літо розвішує пряжу,
П'є перегіркле вино.
Я вже нічого тобі не пораджу –
Сам заблуdivся давно.

Онде блукають тумани у полі,
Разом з вітрами. Авжеж.
Все вже давно напророчила доля –
Кращого не віднайдеш.

* * *

Цей вересень рудоволосий,
В очах вже вицвіла блакить.
Ще мить чи дві – і він згорить,
Помилування не попросить.

Листочкам виплачеться в жмені,
Сльотава хмара в вишині
І спогади про теплі дні
Сховає осінь до кишені.

* * *

З неба струшені зорі
Ніч ховала в рукав.
У далекому морі
Човен щастя шукав.

Берег ледве що мріє,
Протікає корма.
І малої надії
На спасіння нема.

Гострі скелі навпроти,
Хвиля кіль накрива.
Не загине він доти,
Доки віра жива.

* * *

Тупі лакеї, правди вороги,
Смішні, бездарні і неблагородні.
Лиш тільки подивіться навкруги,
До чого докотилися сьогодні.

Найбільша мудрість –
то Господень страх*,
Та ви канони ці переступили.
Пророків розіп'явши на хрестах,
Пройдисвітів на трони посадили.

* із книги Ісуса - сина Сірахова.

* * *

Сумно сьогодні дуже,
Ранок снує печаль,
Що ж, прощавай, мій друже,
Ти відлітаєш вдаль.

Гублять листочки клени,
Чути каштанів стук.
Хай посміється з мене
Той, хто не знав розлук.

* * *

Старі казки, забуті усіма,
Згубилися за сивими дощами.
Хатинок, де жили вони, – нема,
Позаростали травами й кущами.

Така навколо тиша, аж дзвенить,
Під листям не знайти ніде стежини.
Лиш сойка скрикне і замре на мить,
Вдивляючись у зарослі ожини.

У пізню ніч, як спить навколо все,
Торкнеться сон змарнілого обличчя.
З років далеких спогад принесе
І вкотре у дитинство вас покличе.

* * *

Втечу в дощі, під вимоклі тополі
Та й побреду за ними вдалечінь.
Ген, біля річки, верби-парасолі
Ховають мокру тишу в жовту тінь.

Укотре там зустріну сіру чаплю,
Вона стоїть весь час на мілині.
Тепер я вже у літо не потраплю,
Хіба лише у вересневі дні.

Послухаю, як п'ють тумани воду,
Нарву квіток осінніх про запас.
Бо знов душа хворіє на негоду,
Зроблю для неї ліків з рим та фраз.

* * *

Вгамуйтеся, служителі Мамони,
Малесенькі, нікчемні і смішні.
Завжди для себе будували трони,
А опинялись на самому дні

Глибокої, смердючої яруги,
З якої не підняти голови.
Вас продадуть і недруги, і друзи,
За копійки, як продавали ви.

* * *

За те, що зло чинили всюди,
За море крові і облуд
Ні, не судитимуть вас люди,
Бо є на небі інший суд.

Ви в церкву ходите, до речі,
Цілуєте хреста й т. д.
Та в душах ваших – порожнеча,
Як в барабані, аж гуде.

* * *

Блукають душі зірваних квіток
В покинутих садах, що пахнуть плодом.
До вересня зостався тільки крок,
Дим з картоплиння стелеться городом.

Тут від села лишилось кілька хат,
Але й вони приречені на страту.
Над яром достигає виноград,
Його ніхто не буде обривати.

Йду навпростець, могили і хрести,
Сумує цвинтар на краю дороги.
Мій краю, як змінився нині ти -
Скалічений, нещасний і убогий.

* * *

Ніч, немов безодня,
Й зірочки ніде.
Звечора сьогодні
Вітер знов гуде.

Все літає лугом,
Розганяє сни.
Ні жони, ні друга –
Сумно восени.

* * *

Із гавані великі кораблі
Виходять у бурхливі океани.
Маленький човен вже багато літ
Все губиться у сивому тумані.

До берега прибився б, але ні,
Вже краще скелі і глибокі гроти.
Бо знає, що десь там, на мілині,
Не жде його нічого, крім болота.

* * *

Вже від літа немає і сліду,
Сиві хмари пливуть в високості.
Я сьогодні уранці поїду
До сльотавої осені в гості.

Перегіркле вино горобини
Переллємо усе в одну чашу.
Час відлічить короткі хвилини
І спресує у пройдешність нашу.

Буде вітер ломитися в двері
(Дощ ніяк не вгамується нині)
Кілька строф на пожовклім папері
Я залишу в порожній хатині.

* * *

Синій вечір і тиша,
Сплять вітри молоді.
Втома човен колише
На сріблястій воді.

Він схилився направо
І немає весла.
Певно, доля лукава
З далини принесла.

Я і сам не тутешній,
Знав багато доріг.
Та сьогодні, нарешті,
Теж спочити приліг.

* * *

Завтра вранці встану
(Тільки б не проспять)
Та й піду в тумани,
Ген, за сіножать.

Кажуть, серед поля,
Там, удалині,
Загубилась доля –
Чи моя, чи ні ?

* * *

Дні такі погідні
В золотій імлі.
Клен монети мідні
Сипле по землі.

Як мені удасться
Назбирати їх –
Куплю в долі щастя
Величезний міх.

* * *

Великий інквізитор Торквемада.
О, як він ревно Господу "служив":
І нищив, і вбивав забави ради,
І владою своєю дорожив.

А люди йшли, неначе божевільні,
Прив'язувались жертви до стовпів.
Мій світе, і буремний, і свавільний,
Невже ти все те бачив і терпів?

Мінялися і папи, й кардинали,
Віки стікали воском по свічі.
На площах, де вогні колись палали,
Тиранів тіні бродять уночі.

* * *

Зів'ялі квіти щойно я скосив,
Вони упали мертвими додолу.
В краплинах прохолодної роси
Втопило небо порожнечу голу.

Їх разом з листям згріб в старе рядно
Та й викинув. Коротке їхнє щастя.
Здається, їм було усе одно,
А я укотре з літом попрощався.

* * *

В лісах, де скрізь жили дива
(Ах, це було колись)
Тепер пожовкла вже трава
І помарніла вись.

Стежину листям замело
І болю через край.
Отого, що давно було,
Ніколи не чіпай.

* * *

Насупив ранок брови,
Від хмари кинув тінь.
Кораблик паперовий
Поплив удалечінь.

Навколо небезпека,
Намокли вже борти.
Між хвилями нелегко
Маленькому пливти.

Гудуть вітри вороже,
Їм, бачте, все одно.
Ніхто не допоможе,
Хоч каменем на дно.

* * *

Агов, мої коні-літа,
Вгамуйтеся, бодай на хвилинку.
Вже бронзовий лист проліта,
І дзвонить в росу павутинка.

Кричать журавлі в вишині,
В степу пересохло джерельце,
Мов скошені падають дні,
Прямісінько осені в серце.

Блукають ріллею граки,
Тумани розпушують гриви.
Біжіть, мої коні-роки,
Лише оминайте обриви.

* * *

Дзвенять вітри об лист осінній,
І дощ липкий, неначе спрут.
І не знайти уже спасіння
Від смутку, що чатує тут.

Старенька лампа ледве блима,
Побите скло – це не біда.
І ніч бездонними очима
Крізь вікна в хату загляда.

* * *

Зболілий світе, скільки вже століть
Тобі відомі війни і наруги
І кров, і смерть, і біди лихоліть,
Ти пам'ятаєш недругів і другів.

Змінився час, та волі всупереч
Зостався ти жорстоким і невтішним.
Бо сказано: "Ні, не любов, а меч
Я принесу на вашу землю грішну" *

*Із Біблії

* * *

Пізня пора осіння,
Серпень давно згорів.
Вже не знайти спасіння
Тут від сльоти й вітрів.

Морок снує розлуку,
Дощ, наче із відра.
Дай мені, мила, руку,
Нам відлітать пора.

Холодно в високості,
Небо не знає меж.
Прийдуть ще весни в гості,
Хай не до нас, та все ж ...

* * *

Ніч, як безодня навкруги.
Німе вікно,
Упали спогадів сніги
Душі на дно.

Вона давно забула все
І не болить.
Хіба що пам'ять принесе
Щасливу мить.

Але розвеснених років
Моїх нема.
Лише далекий дзвін підків –
Кругом зима.

* * *

Життя – це гра, хтось мовить вам,
Насуплюючи брови.
Та ви не вірте цим словам,
Бо то лише розмови.

Ні репетицій там нема,
І глядачі удома.
Антракту теж чекать дарма,
І всім кінець відомий.

* * *

Кудись пропали всі мої надії,
Чи то втекли в незбагнені світи.
Чужих галактик чудернацьких віял
На мапі неба більше не знайти.

Загинули у мареві небеснім,
Пірнули у серпневий зореліт.
Я тільки знаю, що вони воскреснуть,
Тоді, як подобрішає цей світ.

* * *

Скупався червень в голубій росі,
Він пташенят навчив уже літати.
Зелений день навпочіпки присів,
Біля вікна покинутої хати.

І двері перехнябились набік,
І сліду не зосталось від порогу.
Давно хатина віджила свій вік,
Але стоїть, сама не зна, для чого.

Приляже сонце за далекий пруг,
І тіні заснують дупляву грушу.
І в котрий раз цвіркун – єдиний друг,
До сліз хатині розтривожить душу.

* * *

Загубилося літо
За межею дощів
І не може зігріти
Клена в жовтім плащі.

Цілу ніч поторочі
Дзвонять в листя руде.
Вітер спати не хоче,
Аж до ранку гуде.

Помирає природа,
Плаче небо рябе.
Лиш птахів мені шкода
І краплинку себе.

* * *

Відлітаю. Вже немає літа
І зима до мене в гості йде.
Мово рідна – мій вишневий цвіте,
Я тебе не зраджував ніде.

Все було, образи і провини,
Вік прожить – не поле перейти.
Від колиски і до домовини –
Тільки ти єдина. Тільки ти.

* * *

Сядьмо, доле, нині ми з тобою,
У старенькій хаті край вікна.
Вип'ємо пекучого настою
З однієї чашки, аж до дна.

Все минуло - втрати і невдачі,
Тільки ми zostалися удвох.
Я тобі давно уже пробачив,
Не кривлю душею, бачить Бог.

Закотився м'ячиком сріблястим
Повний місяць за безлистий сад.
Дякую, що не дала пропасти
В цьому світі відчаю і зрад.

Літературно-художнє видання

Ліщенко Григорій Васильович

ЗОЛОТОТІНІ

Редактор Станіслав Янчуков

Верстка і обкладинка: Андрій Тараненко

Зверстано в ТОВ «Центрально-Українське видавництво».
Адреса: Україна, 25006, м.Кіровоград, вул. Тимірязєва, 69.
Тел.: (0522) 24-25-96, 24-48-51

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції від 15.12.2011 р.,
серія ДК № 4234.

Підписано до друку 10.09.2015 р. Гарнітура Times.
Ум. др. ар 2,09. наклад 100 примірників. Зам 224.

Ліщенко Григорій Васильович, народився 27 листопада 1956 року в Тернопільській області на хуторі поблизу селища Вишнівець, що розкинулось на мальовничих берегах річки Горинь.

Згодом батьки переїхали на Миколаївщину, де пройшли його дитинство та юність. З 1979 року проживає у селищі Петровому на Кіровоградщині. Працював художником-оформлювачем. Згодом водолазом на рятувальній станції. Нині працює сгерем у Петрівському УТМР.